

PUUTA LEIPOMASSA

Pasi Karjulan työhuoneessa taiteiden tiedekunnassa tuoksu terva. Katse kiinnittyy koristeellisiin puuveistoksiin, joiden aihe avautuu vasta hiukan myöhemmin. Jokaisen veistoksen alaosassa on talo ja yläosassa savupatsas. Tehtaan savupatsaan päällä on kokonainen kylä. Kiinnostus herää, tämähän on kantaottavaa taidetta. Katsojan mielessä suhteettoman suureksi paisunut savupatsas muuttuu ihmisen paisuneeksi egoksi suhteessa luontoon ja ehkä ihmisiin. Luonnon ja ihmisen kohtaaminen on vääristänyt mittasuhteita. Pienen punaisen tuvan asukas on synnyttänyt suhteettoman suuren savupatsaan. Arvot ovat ylösalaisin, puun juuret kurkottavat kohti taivasta.

Apurahakaavaketta täyttäessään Karjula käyttää itsestään kuvataiteilijan nimeä. Se pitää sisällään kuvanveistoa, valokuvausta, lyhytelokuvia, installaatioita, ympäristötaidetta ja tilateoksia. Taiteilijan monipuolisuutta kuvastanee se, että esimerkiksi viimeisimmässä näyttelyssään hän asetti esille puuveistoksia ja valokuvia.

Taiteilijaksi Karjula sanoo hakeutuneensa piirtämisen myötä. Piirtäminen on ollut aina lähinnä hänen sydäntään. Nuoruudessaan hän kävi Petäjaveden käsi- ja taideollisuusoppilaitoksen puulinjan, koska puu on ollut hänelle tuttu materiaali jo lapsesta lähtien. Koulun jälkeen hän oli töissä useissa eri puusepänteollisissa, kunnes kyllästyi ja hakeutui Kankaanpään taidekouluun ja sitä tietä Kuvataideakatemiaan kuvanveistolinjalle. Kuvanveistoa Karjula ei ollut tehnyt ennen Kankaanpään aikaa, ja vasta siellä hän innostui veistämisestä. Kuvataideakatemiaa aikoina Karjula vierasti puuta, mutta löysi materiaalin uudelleen sen jälkeen.

PÖLKYSTÄ VEISTOKSEKSI

Karjulan veistos lähtee liikkeelle pölkystä. Aluksi pölkystä syntyy pari vanhaa versiota, aiheita, joiden työstämisen kuluessa syntyy uusia ideoita. Näin veistosten suuri linja jatkuu ja kehittyy näyttely näyttelyltä. Taiteilijan mukaan otollisinta on työstää sellaista materiaalia, jossa puun oma muoto antaa jo jotakin työlle. Itse hän pitää eniten töistään, joissa näkyy puun oma muoto, eikä puuta ole tarvinnut täysin pakottaa johonkin muotoon. Karjula haluaa jättää töihinsä työkalujen jäljen. Suurimmat veistokset hän työstää moottorisahalla niin pitkälle kuin mahdollista. Pienempiä töitä hän tekee pelkästään kirveellä tai puukolla. Halu jättää töihinsä työkalun jälki johtuu puusepän koulutuksesta, jossa opetettiin hinkkaamaan työt santapaperilla viimeisen päälle sileiksi. Karjula oppi läksynsä liiankin hyvin ja lopetti töidensä hiomisen. Taiteilija kuuntelee mielellään palautetta töistään ja siitä, mitä katsojat näkevät hänen veistoksissaan. Itse hän ei kuitenkaan halua määritellä töitään sanoin. Töiden aiheet ovat hänelle itselleen selviä. Miksi näin on? Sitä hän ei pysty sanomaan.

Taiteilijan työ on ollut perinteisesti yksin puurtamista, mutta vaikuttaa siltä, että yhteiset projektit ovat kasvattamassa suosiotaan myös taiteilijoiden

keskuudessa. Karjula ei pysty määrittelemään, onko hänellä kuvanveisto vastapainoa yhteisille projekteille vai ovatko yhteiset projektit vastapainoa kuvanveistolle. Yhtä kaikki yhteisistä projekteista hän pitää, koska niissä voi koko ajan vaihtaa mielipiteitä. Pienen pohdiskelun jälkeen Karjula sanoo, että tiimityö ja yksin tekeminen ovat hänellä tasavahvassa asemassa keskenään, molemmat tukevat toisiaan. Karjula valmistaa *OLO Teoksia* yhdessä Marko Vuokolan kanssa. Teokset syntyvät tilaajan osoittamaan tyhjän tilaan. Tähän mennessä Karjula ja Vuokola ovat tehneet yhteensä 25 teosta eri puolille maailmaa: Suomeen, Ruotsiin, Puolaan, Grönlantiin, Hollantiin, Norjaan ja Liettuaan. Teoksia on tilattu muun muassa Ranskaan ja Australiaan. Teksti: Olli Tiuraniemi

PASI KARJULA

- Kuvataiteilija
- Asuu Helsingissä ja työskentelee missä milloinkin
- Syntynyt Jyväskylässä 1964
- Debytoi taiteilijana Nuorten näyttelyssä Helsingin Taidehallissa 1991
- Valmistunut kuvataiteilijaksi Kuvataideakatemiasta 1990.

Pasi Karjulan pitää eniten töistään, joissa näkyy puun oma muoto eikä sitä ole pakotettu vieraaseen muotoon. Silti taiteilija haluaa jättää töihinsä työkalujen jäljen. Pasi Karjula, 1999. Kuvaaja Olli Tiuraniemi.

Pasi Karjula, Paha taikina, 1999.
Puu/keho, hirsi, korkeus 30 cm, 17 cm x 17 cm.
Jenny ja Antti Wihurin rahaston kokoelma,
Rovaniemen taidemuseo. Kuvaaja Arto Liiti.

Pasi Karjula, Nimetön, 1999.
Puu, korkeus n. 40 cm. Kuvaaja Olli Tiuraniemi.

Viereinen sivu:
Kuvaaja Juhani Tuominen.

Tämä sivu:
Pasi Karjula, Paha taikina, 1999.
Puu, korkeus 120 cm. Kuvaaja Pasi Karjula.

Pasi Karjula, Paha taikina, 1999.
Puu, korkeus 150 cm. Kuvaaja Pasi Karjula.

Pasi Karjula, Kuu, kuusi ja talo, 1999.
Puu, korkeus 120 cm. Kuvaaja Pasi Karjula.